

Kovács Zsolt

Leszel velem csillagom?

*„Az isteneket a verejtékemből alkottam,
az embereket szemem könnyeiből.
Világítok és látok engem minden
nappalon a Mindenség Uraként...”*

ÓÓÓ te RÉ erőtlen lánya, ki a hajnalokat járva tűzöl,
ki kénytelen fénytelen gyűröl s életté téped,
atyádnak ezt üzenném meg: hiába száműzöl, ma hazatérek,
kérek. Szikrázó anyamag naphosszat hiányzol,
elég volt a hidegvér, sárból, sok rideg számító gépelméből!
Képzeltésként már csak emlék szem pislant öröktől égő,
izzó lakomra, alakomra, de emlékszem bűnömre, bajomra,
hogy hűsölve, zajongva volt a vágyam, s tiltva szöktem
forró fejjel, lázzal az éjszakával, szakítva e forró fajjal,
s azóta lakomám csak hidegtél-tál. Itt holdig tartó sötét ró rád RÉ!
S rám kihidegelt holdtest rém estje borult, itt létem rémekbe
szorult szárnyam árnya, s ha pirkadatkorban csak sírtalan
porcellává perzselve térhetek meg, akkor úgy égessél meg!
Üdvözült láng elemem, had léssen ismét gyermeked,
lávád, gőzöd, fényed, kávád, gőgöd, apró részed, kérek!
Most utam délnek mutat, s délben pontban várom urad,
mikor magad valójában atombolsz, akkor hajtok tőből fejet,
verítéket terítéken, könnyet tőlem napom csak irlalom,
vagyok rád, otthonom...!!!
Ez a világ délibáb mit közöny kezek között
passzíroz át a konokon mr. monton gát hidegen,
túl sok már az idegen, s túl kevély a parázslat, csak fagyott vázlat
árva hült helyén a szívnek, íznek, hólepte felszínek, mit
felszínesek felszívnak, adózva sok mű-hóhéznak!
Napom, nézd csak, e népem dermedő végtag, miből
szociálheroinra éhes dependens érrendszer
lűkteteme véd-casht, hogy etno-incepcióstű okozta tév-est
holnap is kotorja vérest tévés okoska bélésében még rest,
de már éhes mindenre képes métley férGet Rich or DIE!
Míg e ricsaj szól még fáj, vonyít, s lám a prolit kisajtolja
a kisajtó-szamba, így éled Gregor Samsa felőled, belőlük! Látod?
Én mint álnok napalm napom pajzsa elállók előlük, égesd őket,
s égess engem, vétkes testem férgét fényeddel torkánál vágd át,
hogy újra fókuszban dobbanjon a centrum, mint mikor
kókuszban robbanó cent rum nyolcvan fokban vágát fogad,
s az újralobbant belső tűz az egyéneket mint futótűz hívja,

majd az utolsó szikra emberiséggé robbanva magadba csap a magasba!
 A szavakban tettek fogannak, mik követnek, szeretnek,
 de túl sok az eretnek, s túl késő már, hadd szaladjak innen
 hozzád, mert mar már e lét! Elég! Mennék hol kik elégték
 zenélnék a perzselő szélnek, atomokból újra és újjá,
 örökké és sosem élnek, oda térek....

s kedvesem, te egyetlen, ki feltüzelsz
 ki parázsból lángot lehelsz,
 s ha kialudnék, addig ölelsz,
 míg nem lobbanok fényre újra,
 jössz velem-e fényes útra?
 Időtlenül összebújva,
 egy anyaggá összegyúrva,
 örökre szorítva,
 egymást csillaggá szorítva...

s kedvesem, te egyetlen, ki lángol,
 ki feltüzelt parázsból lehelsz,
 s ha ölelsz addig,
 míg nem lobbanó fényre kialudnék,
 Te fényes út, velem jössz?
 Összebújva egy anyaggá,
 időtlenül összegyúrva,
 szorítva,
 egymást csillaggá szorítva örökre...

